ἐπιφοιτάω, Ἰων. **-έω**, μεταβατ.ω που συχνά. συχνάζω, πλεῦνος δὲ ἀεὶ γινομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος, ἀντὶ πλεύνων δὲ ἀεὶ γινομένων τῶν **ἐπιφοιτεόντων**, τῶν προσερχομένων νὰ δικασθῶσιν, Ἡρόδ. 1. 97., 9. 28· ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος, τὰ ἀεὶ εἰσαγόμενα ἀγγεῖα οἴνου, ὁ αὐτ. 3. 6· ἐπ ἐς.., περιέρχομαι εἰς διάφορα μέρη, Θουκ. 1. 135· ὥστε τὴν γῆν δηοῦν ἐπιφοιτῶντες, ὥστε εισβάλλοντες νὰ δῄωμεν τὴν γῆν, αὐτόθι 81. **2)** μετὰ δοτ. προσ., σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, σπανίως ἐπισκέπτεται αὐτούς, περὶ τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ τῶν Αἰγυπτίων φοίνικος, Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 9. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ ὀνείρων, φής τοι .. ἐπιφοιτᾶν ὄνειρον θεοῦ τινος πομπῇ Ἡρόδ. 7. 16, πρβλ. 15. 16· **ἐπὶ νόσου**, ἐπανέρχομαι, Ἱππ. 169C, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· **ἐπεφοίτα πανταχόσε**, μετέβαινε παντοῦ, Πλουτ. Ἀντ. 65.

ἐπιφοίτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπέρχεσθαι εἴς τινα· ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, **ἔμπνευσις**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ἐπίφοιτος, ον, ὁ **ἐπιφοιτῶν**, ὁ ἐπερχόμενος, τινί Μανέθ. 4. 83.

ἐπιφορά, ἡ, (ἐπιφέρω) τὸ ἐπιφέρειν τι εἴς τι ἢ ἐπί τι, ἐντεῦθεν, **1)** προσθήκη τις γινομένη **εἰς** τὸν μισθόν τινος, Θουκ. 6. 31, Διόδ. 17. 94· προσθήκη συντελοῦσα εἴς τι, ἡ ἔξωθεν ἐπ. τῆς εὐδαιμονίας Πολύβ. 5. 90. 4. **2)** τὸ ἐπιφέρειν, ἐπιβάλλειν, ἐπιβολή, ὀνομάτων Πλάτ. Κρατ. 430D, Νόμ. 944B. **3)** προσθήκη, δευτέρα σειρὰ φαγητῶν [ἐπὶ δείπνου], Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 58· πρβλ. **ἐπιφόρημα**. **II.** (ἐκ τοῦ Παθ.) προσφορὰ γινομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, Πλουτ. Νουμ. 22. **2)** αἰφνίδιος πρωτοβολή, ὁρμή, βία, Λατ. impetus, Πολύβ. 6. 55, 2, κτλ.· ἐπ. ὄμβρων, χειμῶνος, δακρύων, αἰφνίδιος βροχή, αἰφνίδια δάκρυα, ὁ αὐτ. 4. 41, 7, κτλ.· ἐπ. ἀνέμων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· ἡ ἐπίθεσις ῥήτορος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀπολογία**, Φιλόστρ. 542· ἡ τῆς αἰσθήσεως ἐπ., προσοχή, Πλούτ. 2. 1144b. **3)** ἐπ. ρευμάτων, ἐπιρροὴ ὑγρῶν, Λατ. epiphora, αὐτόθι 102A, Γαλην. τ. 13. σ. 439C. **III.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ δευτέρα πρότασις ἓν τινι περιόδῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀρχή**, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20· ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ ἢ ὑποθέσεώς τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 301.

ἐπιφορβέω, (φέρβω) τρέφω· ἀλλ' ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 105, βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς, ὁρμότερον εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

ἐπιφορέω = ἐπιφέρω. ἐπισωρεύω, ἐπιπολῆς τῶν ἑύλων χοῦν γῆς ἐπ. Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ. 8. 28· ἐπὶ τὸν ἄλα γῆν ἐπιφορέοντες, οὕτω σπείρουσι ὁ αὐτ. 4. 183· ὕλην ἐπεφόρησαν 7. 36· γῆν Ἀριστοφ. Εἰρ. 167, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· λίθους ἀνωθεν Ἀριστ. Εἰρ. 224. **2)** συλλαμβάνω ἢ ἔχω ἐν γαστρί, Σύνοδ. Ἀγκύρ. 25.

ἐπιφόρημα, τό, ἐν τῷ πληθ., **πρόσθετα** ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610, Ἄρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 4 (παρ' Ἀθην. 640F)· ἐν τῷ ἑνικῷ, Λουκ. Λεξιφ. 8, ἴδε ἐν λ. **Ἄβυδος**. **2)** προσφορὰ ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 122 (27).

ἐπιφόρησις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, κόνεως Εὐστ. Πονημάτ. 321. 33

ἐπιφορικός, ἡ, όν, (ἐπιφορὰ) σφοδρός, δεινός, ἐπὶ ὕρους λόγου. Ῥήτορες. **2)** ἐν τῇ γραμμ. = **συλλογιστικός**, περὶ τῶν συνδέσμ., **ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν**, κτλ., Ἀπολλ. Δ. π. Συνδ. 494, 13, 519, 20.

ἐπίφορος, ον, (ἐπιφέρω) φέρων πρός τι μέρος, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φυγῇ ἐπίφορος ἐς [τὴν πόλιν] Θουκ. 3. 74, πρβλ. 2. 77· εὐνοϊκός, οὖρος, ἐπὶ ἀνέμων, Παυσ. 8. 28, 4· ἐπιφορώτατος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 813. **II.** διατεθειμένος, ἔχων κλίσιν νά, ἐπίφορος ῥέπειν πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· ἁρμόδιος, κατάλληλος, εἴς τι Λογγῖν. 5. 1· ἀπολ., λάγνος, ἀκόλαστος, Ἱππ. 1280. 23.—Ἐπίρρ. ἐπίφορως ἔχειν πρός τι Στράβ. 553. **2)** ἐπὶ ἐδάφους, κατωφερής, Λατ. acclivis, Πλουτ. Φίλοπ. 8. **III.** ἔγκυος, Ἱππ. Προρρ. 75· ἐπίτεξ, Ξεν. Κύρ. 7. 2· «ἐπίφορος τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα» Ἡσύχ.· ἐπὶ φυτῶν, ἔτι τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2. 8.

ἐπιφορτίζω, φορτίζω, φορτώνω ἐπάνω εἴς τι, ἀσκοὺς ἐπιφορτίσαντες ὕδατος Ἰωσήπου κατὰ Ἀπ. 2. 8.—Μέσ., Ξεν. Ἱππ. 5, 2. **2)** μεταφ. ἐν τῷ **μέσῳ** τύπῳ, γίνομαι φορτικός, τινί Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 379.

ἐπιφορτώματα, τά, δηλ. τὰ μείζονα τοῦ δέοντος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 480, ἔκδ. Β.

ἐπίφραγμα, τό, (**ἐπιφράσσω**) κάλυμμα, **σκέπασμα**, Ἥρων Πνευμ. 157.

ἐπιφραδέως, (ἐπιφράζομαι), Ἐπίρρ., **ἐπιμελῶς**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 1134· Γ. 83.· συγκρ. **ἐπιφραδέστερον**, «ἐπιφραδέστερον· συντομώτερον, συνετώτερον» Ἡσύχ.

ἐπιφράδμων «ψευδολόγος» Ἡσύχ.

ἐπιφράζω, φράζω, λέγω προσ.·.. Ἡρόδ. 1. 179, ἔνθα ὁ Βεκκ. ἔτι φρασαι· (περὶ τοῦ **ἐπίφραδε** ἴδε ἐνλ. **φράζω**). **II.** ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ **Μέσ.**, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀόρ. καὶ (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας) παθ. **ἐπεφράσθην**: **1)** μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι νὰ κάμω, μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ .., οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, «ἐπεφράσθης, ἐβουλεύσω, ἐπενόησας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 183· τὸ μὲν οὕτις ἐπεφράσατ'.., ἐξελάσαι δόρυ, «ἐπεφράσατο, ἐνενόησεν, ἐνεθυμήθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 665. **2)** μετ' αἰτ., σκέπτομαι περί τινος, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον Ὀδ. Ο. 444· κακὴν ἐπεφράσατο τέχνην Ἡσ. Θ. 160· ἐπιφράζεται τοιάδε Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 1. 48· γάμον Θεόκρ. 22. 166:—ἀπολ., ὧδε ἐπιφρασθείς, καταλήξας εἰς τοῦτο τὸ συμπέρασμα, Ἡρόδ. 4. 200· **ἐπιφρασθεῖσα** αὐτή, σκεφθεῖσα αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δι' ἰδίας ἐπινοίας, ὁ αὐτ. 7. 239. **3)** παρατηρῶ, Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν, «τὸ ἐφράσατο καὶ τὸ ἐνόησεν ἐκ παραλλήλου τὸν αὐτὸν ἔχει νοῦν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 94, 533· ἐπομένου τοῦ **ὅσον** .., Ἰλ. Φ. 410· ὅτι .. Ἄρρ., κτλ.· ἐπ. κατὰ θυμὸν Ὁμ. Ὕμν. εἰς **Ἀπόλλ.** 402· ἀναγνωρίζω, Ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοὶ Ὀδ. Σ. 94· λαμβάνω γνῶσίν τινος, ὡς .. ἐπιφρασσαίατο βουλήν, «καὶ τὴν βουλὴν γνοῖεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 282, πρβλ. Ν. 741· ὅκως δὲ οὗτος Μήδων ἄποικοι γεγόνασι ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι, δὲν δύναμαι νὰ **τὸ** ἐννοήσω, Ἡρόδ. 5. 9.

ἐπίφραξις, εως, ἡ, ἡ παρέμπτωσις τῆς γῆς ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 891E.

ἐπιφράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· φράττω, κλείω, ταύτην [τὴν εἴσοδον] ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ **Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.** 9. 3, 2· πόρους Νικ. Ἀλεξιφ. 285:—Μέσ., καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ἂν διὰ κηροῦ ἐπιφράξῃς τὰ ὦτά σου, Λουκ. Εἰκ. 14, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 150E.—Παθ., τοῦ στομίου τοῦ περὶ τὸν τροχὸν ἐπιφραττομένου Πλούτ. 2. 891E.

ἐπίφρενα· «ὑποχόνδρια» Ἡσύχ.

ἐπίφρικτος, η, ον, ἔχων τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, δηλ. ἐπιρρίσσουσαν, Νικ. Θ. 157.

ἐπιφρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἔχω τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ὡς τὸ Λατ. horrere, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 98D, Διον. Περιηγ. 443· ἰδίως ἐπὶ ὕδατος, νέποδες .. ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ, ἐγείρουσιν ἠρέμα κυματίδια ἐπὶ τῆς γαληνίου θαλάσσης, Ὀππ. Κυν. 1. 384, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1147, Πολυδ. Α', 106.

ἐπιφρονέω, εἶμαι εὐφυής, ἔξυπνος· μόνον κατὰ **μετοχ. θηλ.** ἐπιφρονέουσα = ἐπίφρων Ὀδ. Τ. 385, μόλον ὅτι ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 424B θέτει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἐπικλείουσι**, λέγων, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι, κτλ.

ἐπιφροσύνη, ἡ, (ἐπίφρων) φρόνησις, σύνεσις, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην ὄπασε γλαυκῶπις Ἀθήνη Ὀδ. Ε. 437·· ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι Τ. 22 παρατήρησις, Ἀρατ. 762, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 659· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Φίλωνι, Ἰωσήπῳ, κλ.

ἐπίφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τινός, μεταφ., **ἐπικείμενος**, ξίφος ὃ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ Εὐρ. Ὀρ. 1575.

ἐπίφρων, ον, (φρήν) φρόνιμος, συνετός, οἵ τε (οἱ θεοὶ) δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα Ὀδ. Ψ. 12· σίχμητήν .. καὶ ἐπίφρονα βουλήν, συνετὸν ἐν βουλῇ, Π. 242 ὡσαύτως. βουλὴ μήτις ἐπίφρων Γ. 128, Τ. 326, Ἡσ., (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.).— Λέξις Ἐπικὴ ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Βακχυλ. 16. 25 (ἔκδ. Kenyon)· πρβλ. **εὔφρων**.

ἐπιφύλαξ, ακος, ὁ, = **φύλαξ**, Λόγγος 1. 21.

ἐπιφυλαττάσσω, Ἀττ. **-ττω**, φυλάττω, περιμένω, πλοῦν ἐπιφυλαττέτω, ἂς περιμένῃ διὰ πλοῖον ν' ἀποπλεύσῃ, Πλάτ. Νόμ. 866D.

ἐπιφύλιος, ον, (φυλὴ) διανενεμημένος εἰς τὰς φυλάς, χθὼν Εὐρ. Ἴων 1577.

ἐπιφυλλίζω, καρπολογῶ σταφυλὰς ἐν ἀμπέλῳ· μεταφ., ἀναζητῶ ἐπιμελῶς, Ἑβδ. (Θρῆνοι Α', 22, Β', 20), Νικήτ. Χρον. 121A.

ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον): **ἐπιφυλλίδες**, αἱ, τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπολειφθέντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ βοτρύδια, κοινῶς «ἐπανωστάφυλα», Ἀνθ. Π. 6. 191, Διοσκ. 4. 144, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 20)· ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 92 καλεῖ τοὺς μηδαμινοὺς καὶ ἀναξίους ποιητὰς ἐπιφυλλίδας, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Διον. Ἁλ. ἐν Ῥητορ. 10, 18.

ἐπι-φυλλό-καρπος, ον, ἔχων καρποὺς ἐπὶ **τῶν φύλλων**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

ἐπίφῦσις, εως, ἡ, (ἐπιφύω) ἔκφυσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, σάρκωμα, ἐπ. βλεφάρων = **σῦκον** II, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· ἐπ. σαρκός, ἐπὶ **σαρκὸς** καλυπτούσης τὸ ὀστοῦν, ὁ αὐτ. π. Ἄγμ. 752· χονδρίου ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 810· ἡ ἐπ. τοῦ δέρματος, οἷαι αἱ τῶν ἰχθύων λεπίδες, Ἀθήν. 357C.

2) ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀστοῦ χρησιμεύουσα πρὸς τὴν ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796· **διακρινόμενον** ἀπὸ τῆς λεγομένης ἀποφύσεως, καθ' ἣν κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἶναι ἴδιον μικρὸν ὀστοῦν συνδεόμενον μετὰ τοῦ μεγάλου διὰ χόνδρου, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν τὰ δύο συγχωνεύονται εἰς ἓν συνεχὲς ὀστοῦν.

ἐπιφῦτεύω, φυτεύω ἐπάνω ἢ ὑπεράνω τινός, μεταφ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 168.

ἐπιφύω: μέλλ. **-ύσω** [ῦ]: φύω ἐπί τι ἢ πρόσθετι, Θεοφρ. π. Φυτ.